

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 13ης Σεπτεμβρίου 2016*

«Ρήτρα διαιτησίας — Σύμβαση παροχής ηλεκτρικής ενέργειας CNT(2009) N° 137 — Πληρωμή από το Κοινοβούλιο της περιφερειακής εισφοράς την οποία κατέβαλε η ενάγουσα στην Περιφέρεια Βρυξελών-Πρωτεύουσας και η οποία υπολογίζεται βάσει της ισχύος που τίθεται στη διάθεση του Κοινοβουλίου — Έλλειψη συμβατικής υποχρέωσης — Έλλειψη υποχρέωσης απορρέουσας από τις διατάξεις του εφαρμοστέου εθνικού δικαίου»

Στην υπόθεση T-384/15,

EDF Luminus, με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους D. Verhoeven και O. Vanden Berghe, δικηγόρους,

ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από την L. Darie και τον P. Biström,

εναγομένου,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τις F. Clotuche-Duvieusart και I. Martínez del Peral,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αγωγή στηριζόμενη στο άρθρο 272 ΣΛΕΕ με αίτημα να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να καταβάλει στην ενάγουσα το ποσό των 439 672,95 ευρώ, πλέον τόκων, που αντιστοιχεί στο ύψος της περιφερειακής εισφοράς που κατέβαλε η ίδια στη Région de Bruxelles-Capitale [Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας, Βέλγιο] και η οποία υπολογίστηκε βάσει της ισχύος που είχε τεθεί στη διάθεση του Κοινοβουλίου,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni (εισηγητή) και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

1 Βάσει των άρθρων 343 ΣΛΕΕ και 191 ΕΑ, η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας απολαύουν, στην επικράτεια των κρατών μελών, των αναγκαίων προνομίων και ασυλιών για την εκπλήρωση της αποστολής τους υπό τους όρους που καθορίζονται στο πρωτόκολλο της 8ης Απριλίου 1965 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο επισυνάφθηκε αρχικώς στη Συνθήκη περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (JO 1967, 152, σ. 13) και, ακολούθως, δυνάμει της Συνθήκης της Λισσαβώνας, στις Συνθήκες ΕΕ, ΛΕΕ και ΕΚΑΕ (στο εξής: Πρωτόκολλο).

2 Το άρθρο 3 του Πρωτοκόλλου ορίζει ότι:

«Η Ένωση, τα στοιχεία ενεργητικού της, τα έσοδα και λοιπά περιουσιακά της στοιχεία απαλλάσσονται όλων των αμέσων φόρων.

Οι κυβερνήσεις των κρατών μελών λαμβάνουν τα κατάλληλα μέτρα, όταν τους είναι δυνατό, για την έκπτωση ή επιστροφή του ποσού των εμμέσων φόρων και των τελών επί των πωλήσεων που περιλαμβάνονται στην τιμή των κινητών ή ακινήτων περιουσιακών στοιχείων, όταν η Ένωση πραγματοποιεί για υπηρεσιακή χρήση σημαντικές αγορές των οποίων η τιμή περιλαμβάνει φόρους και τέλη αυτής της φύσεως. Εντούτοις, η εφαρμογή των διατάξεων αυτών δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της Ένωσης.

Δεν παρέχονται απαλλαγές όσον αφορά τους φόρους, τέλη και δικαιώματα που επιβάλλονται ως ανταπόδοση για παροχές υπηρεσιών κοινής ωφελείας.»

Το βελγικό δίκαιο

3 Το άρθρο 26 του ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 19 juillet 2001 relative à l'organisation du marché de l'électricité en Région de Bruxelles Capitale [νομοθετικού διατάγματος της Περιφέρειας Βρυξελλών-Πρωτεύουσας (Βέλγιο) της 19ης Ιουλίου 2001, περί οργανώσεως της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας στην Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας] (*Moniteur belge* της 17ης Νοεμβρίου 2001, σ. 39135, στο εξής: νομοθετικό διάταγμα περί ηλεκτρικής ενέργειας), ορίζει τα εξής:

«§ 1er Η κατοχή άδειας παροχής εκδοθείσας βάσει του άρθρου 21 συνεπάγεται υποχρέωση καταβολής μηνιαίου τέλους από το φυσικό ή νομικό πρόσωπο υπέρ του οποίου εκδίδεται η άδεια, στο εξής αποκαλούμενου οφειλέτη.

[...]

§ 3 Το τέλος υπολογίζεται επί τη βάσει της ισχύος που θέτει ο οφειλέτης στη διάθεση των επιλέξιμων τελικών πελατών, μέσω δικτύων, συνδέσεων και απευθείας γραμμών έως 70 kV, σε περιοχές καταναλώσεως ευρισκόμενες στην Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας. Για τους πελάτες υψηλής τάσεως, ως διατιθέμενη ισχύς νοείται η ισχύς συνδέσεως. Αυτή είναι ίση προς την ανώτατη ισχύ, εκφραζόμενη σε kVa, η οποία διατίθεται βάσει της συμβάσεως συνδέσεως. Εφόσον δεν υπάρχει μνεία στη σύμβαση συνδέσεως ή σε περίπτωση υπερβάσεως της ληφθείσας ισχύος σε σχέση με την ανώτατη

διατιθέμενη βάσει της συμβάσεως συνδέσεως ισχύ, η ισχύς της συνδέσεως είναι ίση προς την ανώτατη ισχύ, εκφραζόμενη σε kV, η οποία έχει ληφθεί κατά τους 36 προηγούμενους μήνες, πολλαπλασιαζόμενη με τον συντελεστή 1,2.

[...]

§ 4 Το μηνιαίο τέλος ορίζεται σε 0,67 ευρώ ανά kVa για την υψηλή τάση.

[...]

Το ποσό αυτό αναπροσαρμόζεται ετησίως βάσει του δείκτη τιμών καταναλωτή του Βασιλείου. [...]

§ 5 Η κυβέρνηση ορίζει τα μέτρα εκτελέσεως του παρόντος άρθρου. Δύναται, μεταξύ άλλων, να υποχρεώσει τον διαχειριστή του δικτύου διανομής, τον διαχειριστή του περιφερειακού δικτύου μεταφοράς και τους χρήστες απευθείας γραμμών να της διαβιβάζουν τα απαραίτητα για την είσπραξη του τέλους στοιχεία.

Η κυβέρνηση δύναται να υποχρεώσει τον διαχειριστή του δικτύου διανομής να ειδοποιεί τους οφειλέτες για την καταβολή του τέλους. Στην ειδοποίηση αναγράφονται τουλάχιστον η περίοδος χρήσεως, η βάση υπολογισμού, ο συντελεστής, η προθεσμία καταβολής και ο τρόπος καταβολής του τέλους. Ωστόσο, η αποστολή ή η παράλειψη αποστολής της εν λόγω ειδοποιήσεως ουδώς επηρεάζει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των οφειλετών.

§ 6 Για την είσπραξη του τέλους ισχύουν οι κανόνες του κεφαλαίου VI του νομοθετικού διατάγματος της 23ης Ιουλίου 1992, σχετικά με τον περιφερειακό φόρο με τον οποίο βαρύνονται οι έχοντες τη χρήση οικοδομημένων ακινήτων και οι κάτοχοι εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ορισμένων ακινήτων. Η προθεσμία καταβολής του τέλους ορίζεται κατά την παράγραφο 3 του παρόντος άρθρου.

[...]»

Ιστορικό της διαφοράς

- 4 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπέγραψε στις 10 Ιουλίου 2009 σύμβαση με στοιχεία αναφοράς CNT(2009) N° 137 (στο εξής: σύμβαση), που αφορά την παροχή, από την ενάγουσα, EDF Luminus, πράσινης ηλεκτρικής ενέργειας για τα ακίνητά του που βρίσκονται στην περιοχή των Βρυξελλών. Η σύμβαση τέθηκε σε ισχύ από της ενάρξεως παροχής ηλεκτρικής ενέργειας εκ μέρους της ενάγουσας και ήταν προβλεπόμενης διάρκειας δύο ετών. Η σύμβαση παρατάθηκε για ένα έτος, ήτοι έως τις 31 Ιουλίου 2012, με πρόσθετη πράξη που υπογράφηκε στις 15 Ιουλίου 2011.
- 5 Με επιστολή της 13ης Μαΐου 2011, η ενάγουσα γνωστοποίησε στο Κοινοβούλιο ότι ήταν υποχρεωμένη εφεξής να του χρεώνει το προβλεπόμενο στο άρθρο 26 του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας τέλος σχετικά με την παροχή ηλεκτρικής ενέργειας (στο εξής: εισφορά) και ότι, επιπλέον, αξίωνε την αναδρομική καταβολή του τέλους αυτού από την έναρξη ισχύος της συμβάσεως. Η εισφορά αυτή, την οποία κατέβαλλε η ενάγουσα στη Περιφέρεια Βρυξελλών - Πρωτεύουσας από το 2009, δεν χρεωνόταν από την ενάγουσα στο Κοινοβούλιο μέχρι τότε.
- 6 Κατόπιν της αρνήσεως του Κοινοβουλίου να κάνει δεκτό το αίτημα αυτό, η ενάγουσα του διαβίβαζε συστηματικώς δύο τύπους τιμολογίων, αφενός τα τιμολόγια που αφορούσαν αποκλειστικά την εισφορά και, αφετέρου, τα τιμολόγια που αφορούσαν τα μη αμφισβητούμενα στοιχεία της παροχής ηλεκτρικής ενέργειας. Το Κοινοβούλιο εξοφλούσε τα δεύτερα, αρνούμενο, όμως, να εξοφλήσει τα πρώτα.
- 7 Κατόπιν νέου αιτήματος καταβολής της εισφοράς και νέας αρνήσεως του Κοινοβουλίου να ικανοποιήσει το αίτημα αυτό, η ενάγουσα άσκησε την υπό κρίση αγωγή.

- 8 Η ενάγουσα άσκησε επίσης αγωγή ενώπιον του Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνο Πρωτοδικείο Βρυξελλών, Βέλγιο) ζητώντας να της επιστραφεί από την Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας το ποσό της εισφοράς που της είχε καταβάλει.
- 9 Εξάλλου, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή άσκησε στις 4 Απριλίου 2014 προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά του Βασιλείου του Βελγίου δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ. Με απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4), το Δικαστήριο έκρινε ότι, μη παρέχοντας στα θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαλλαγή από τις εισφορές που έχουν θεσπιστεί με το άρθρο 26 του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας και αρνούμενο την επιστροφή των εν λόγω εισφορών που έχουν εισπραχθεί από την Περιφέρεια Βρυξελλών - Πρωτεύουσας, το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου.

Αιτήματα των διαδίκων και διαδικασία

- 10 Η ενάγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να της καταβάλει το ποσό των 439 672,95 ευρώ·
 - να υποχρεώσει το Κοινοβούλιο να της καταβάλει τους συμβατικούς τόκους επί του ποσού αυτού, από τον χρόνο κατά τον οποίο κατέστησαν απαιτητά τα ποσά των τιμολογίων·
 - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 11 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να κρίνει ότι η αγωγή έχει καταστεί άνευ αντικειμένου κατόπιν της αποφάσεως της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4)·
 - επικουρικώς, να απορρίψει την αγωγή ως προδήλως αβάσιμη·
 - να αποφανθεί ότι η Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας είναι εκείνη που οφείλει να επιστρέψει το αιτούμενο ποσό στην ενάγουσα·
 - να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 12 Η ενάγουσα διευκρινίζει ότι ασκεί την αγωγή «στο μέτρο που δεν θα μπορούσε να επιτύχει την επιστροφή [της εισφοράς] από την Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας στο πλαίσιο αγωγής της ενώπιον του Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου Πρωτοδικείου των Βρυξελλών)».
- 13 Η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Κοινοβουλίου. Με διάταξη του προέδρου του δεύτερου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Φεβρουαρίου 2016, της επετράπη να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Κοινοβουλίου.
- 14 Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 69, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου να αναστείλει τη διαδικασία μέχρι την έκδοση της αποφάσεως επί της υποθέσεως C 163/14, Επιτροπή κατά Βελγίου. Η διαδικασία συνεχίστηκε από της εκδόσεως της αποφάσεως στην ως άνω υπόθεση στις 14 Ιανουαρίου 2016.
- 15 Το Κοινοβούλιο κατέθεσε το υπόμνημά του αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Μαρτίου 2016. Στο υπόμνημα αυτό επικαλείται, μεταξύ άλλων, την απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C 163/14, EU:C:2016:4).

- 16 Με μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε την ενάγουσα και την Επιτροπή να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τις συνέπειες της απόφασής αυτής επί της υπό κρίση υποθέσεως. Η ενάγουσα και η Επιτροπή κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

Σκεπτικό

- 17 Κατά το άρθρο 126 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της προσφυγής ή η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.
- 18 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι είναι επαρκώς ενημερωμένο από τη δικογραφία ώστε να αποφανθεί χωρίς να συνεχιστεί η διαδικασία.
- 19 Πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστούν τα αιτήματα του Κοινοβουλίου με τα οποία ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως.

Επί του αιτήματος καταργήσεως της δίκης

- 20 Το Κοινοβούλιο, στηριζόμενο στην απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4), ζητεί την κατάργηση της δίκης. Προβάλλει ότι οι αχρεωστήτως καταβληθείσες στην Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας εισφορές πρέπει υποχρεωτικώς, βάσει της απόφασής αυτής, να επιστραφούν στην ενάγουσα, οπότε δεν υφίσταται πλέον λόγος για την ενάγουσα να αξιώνει από το Κοινοβούλιο την πληρωμή των ποσών που αντιστοιχούν στις εισφορές αυτές.
- 21 Πρέπει στο σημείο αυτό να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, που ήχθη σε δίκη βάσει της συμβάσεως μεταξύ του Κοινοβουλίου και της ενάγουσας, η ενάγουσα ζητεί να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να της καταβάλει, αφενός, ποσό που αντιστοιχεί στην εισφορά που η ίδια έχει καταβάλει στην Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας η οποία υπολογίστηκε βάσει της ισχύος που είχε τεθεί στη διάθεση του Κοινοβουλίου δυνάμει της συμβάσεως και, αφετέρου, τους συμβατικούς τόκους επί του ποσού αυτού.
- 22 Ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι εκ της επιστροφής στην ενάγουσα από την Περιφέρεια Βρυξελλών - Πρωτεύουσας, η οποία δεν είναι διάδικος στην παρούσα δίκη ούτε συμβαλλόμενη στη σύμβαση, των ποσών που ζητεί η ενάγουσα δύναται να συναχθεί η έλλειψη έννομου συμφέροντος της ενάγουσας στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, επιβάλλεται εν πάση περιπτώσει η διαπίστωση ότι το Κοινοβούλιο και η Επιτροπή δεν αποδεικνύουν, ούτε καν ισχυρίζονται, ότι τα αιτούμενα ποσά, συμπεριλαμβανομένων των συμβατικών τόκων, έχουν επιστραφεί ή ότι η ενάγουσα έχει σχετική απαίτηση έναντι της Περιφέρειας Βρυξελλών-Πρωτεύουσας. Τέτοια απαίτηση μπορεί, παραδείγματος χάριν, να απορρέει από απόφαση του Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου Πρωτοδικείου των Βρυξελλών) επί της ασκηθείσας ενώπιόν του αγωγής της ενάγουσας (βλ. ανωτέρω σκέψη 8). Κατά τα λοιπά, με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε στις 10 Μαΐου 2016, απαντώντας στο προαναφερθέν στη σκέψη 16 μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, η ενάγουσα προβάλλει ότι, κατά τον χρόνο εκείνο, η Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας «αρν[είτο] να [της] επιστρέψει τις καταβληθείσες επίδικες εισφορές, παρά την έκδοση της απόφασής C-163/14».
- 23 Πρέπει, επαλλήλως, να επισημανθεί ότι, καίτοι το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφασή του της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4), ότι το Βασίλειο του Βελγίου, μη παρέχοντας στα θεσμικά όργανα της Ένωσης απαλλαγή από την εισφορά που έχει θεσπιστεί με το άρθρο 26 του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας και αρνούμενο την επιστροφή των

εισφορών που έχουν εισπραχθεί από την Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου, το νομοθετικό διάταγμα περί ηλεκτρικής ενέργειας, όπως αυτή παρατέθηκε ανωτέρω, εξακολουθεί να ισχύει για όσο διάστημα το Βασίλειο του Βελγίου δεν έχει εκτελέσει την εν λόγω απόφαση. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι το εφαρμοστέο δίκαιο έχει μέχρι σήμερα τροποποιηθεί.

- 24 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό κρίση αγωγή δεν στερείται αντικειμένου, στο μέτρο που το έννομο συμφέρον της ενάγουσας δεν εξέλιπε, οπότε δεν μπορεί να γίνει δεκτό το υποβληθέν από το Κοινοβούλιο αίτημα καταργήσεως της δίκης.

Επί του βασίμου της αγωγής

- 25 Προς στήριξη των αιτημάτων της, τα οποία υποβλήθηκαν βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, η ενάγουσα προβάλλει τρεις ισχυρισμούς, οι οποίοι αφορούν, ο πρώτος, παράβαση από το Κοινοβούλιο των συμβατικών του υποχρεώσεων, ο δεύτερος, παράβαση των διατάξεων του άρθρου 26 του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας και, τέλος, ο τρίτος, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Επί του πρώτου αγωγικού ισχυρισμού

- 26 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η σύμβαση της παρέχει τη δυνατότητα να απαιτήσει την πληρωμή της εισφοράς από το Κοινοβούλιο.
- 27 Πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι η σύμβαση δεν προβλέπει ότι η εισφορά χρεώνεται στο Κοινοβούλιο. Ειδικότερα, στο παράρτημα 2 της συμβάσεως, το οποίο μνημονεύει τον τρόπο υπολογισμού της τιμής της παροχής ηλεκτρικής ενέργειας, ουδεμία αναφορά γίνεται στην εισφορά.
- 28 Επιπλέον, κατά τα προβλεπόμενα στο σημείο 3.2 του άρθρου 3 της συμβάσεως, «[ο]ι τιμές καθορίζονται λαμβανομένου υπόψη ότι τα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα απαλλάσσονται των δασμών, των έμμεσων φόρων και των τελών επί των πωλήσεων, ιδίως του φόρου προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ)».
- 29 Διευκρινίζεται, στο ίδιο αυτό σημείο 3.2 της συμβάσεως, ότι «φόροι, τέλη και άλλες περιφερειακές ή ομοσπονδιακές εισφορές δεν δύνανται να χρεώνονται».
- 30 Δύναται συνεπώς να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η σύμβαση δεν προβλέπει καμία υποχρέωση επιβάλλουσα στο Κοινοβούλιο να καταβάλει στην ενάγουσα την εισφορά που έχει υπολογισθεί βάσει της ισχύος που είχε τεθεί στη διάθεση του Κοινοβουλίου δυνάμει της συμβάσεως.
- 31 Πρέπει να προστεθεί ότι, κατά το άρθρο 19 της συμβάσεως, η σύμβαση αυτή «διέπεται από τους βελγικούς νόμους και εφαρμόζεται και ερμηνεύεται σύμφωνα με τους νόμους αυτούς σε περίπτωση που το δίκαιο της [της Ένωσης], συμπεριλαμβανομένου του δημοσιονομικού κανονισμού, δεν ρυθμίζει το ζήτημα». Κατά συνέπεια, οι όροι της συμβάσεως πρέπει καταρχάς να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης.
- 32 Εν προκειμένω, με την απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4, σκέψη 39), το Δικαστήριο έκρινε ότι η εισφορά πρέπει να χαρακτηριστεί ως έμμεσος φόρος που εμπίπτει στο άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου.
- 33 Συνεπώς, η μνεία στη σύμβαση και, ειδικότερα, στο σημείο 3.2 αυτής, στους «έμμεσους φόρους», πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά την εισφορά. Τούτο επιβεβαιώνει ότι οι συμβαλλόμενοι επιθυμούσαν να απαλλάξουν το Κοινοβούλιο από την πληρωμή της εισφοράς.

- 34 Πρέπει επίσης να προστεθεί ότι η πρόσθετη πράξη στη σύμβαση, η οποία συνήφθη στις 15 Ιουλίου 2011, ουδόλως επηρεάζει τις υποχρεώσεις των συμβαλλομένων όσον αφορά την καταβολή της εισφοράς.
- 35 Το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο ανωτέρω, στη σκέψη 33, δεν δύναται εξάλλου να τεθεί εν αμφιβόλω από τα επιχειρήματα που επικαλείται περαιτέρω η ενάγουσα.
- 36 Πρώτον, εκ των οριζόμενων στο σημείο 8.1 της συμβάσεως, υπό το άρθρο 8 με τίτλο «Φορολογικές διατάξεις», κατά το οποίο ο «συμβαλλόμενος είναι μόνος υπεύθυνος για την τήρηση των φορολογικών διατάξεων που εφαρμόζονται ως προς αυτόν» δεν μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη υποχρεώσεως του Κοινοβουλίου να καταβάλλει την εισφορά στο αντισυμβαλλόμενο μέρος, ήτοι στην ενάγουσα.
- 37 Δεύτερον, από τη μνεία, στην παράγραφο 2 του παραρτήματος 2 της συμβάσεως, αυξήσεως των τιμών που συνδέεται με τη «διανομή» δεν μπορεί να συναχθεί, λαμβανομένης υπόψη της γενικής οικονομίας της συμβάσεως και, ιδίως, των προαναφερθεισών διατάξεων του σημείου 3.2, το συμπέρασμα ότι υφίσταται υποχρέωση του Κοινοβουλίου να καταβάλλει την εισφορά στο αντισυμβαλλόμενο μέρος, ήτοι στην ενάγουσα.
- 38 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος αγωγικός ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου αγωγικού ισχυρισμού

- 39 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο υποχρεούται να της καταβάλει την εισφορά δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 26 του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας.
- 40 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, καίτοι το νομοθετικό διάταγμα περί ηλεκτρικής ενέργειας καθορίζει τις φορολογικές υποχρεώσεις των προμηθευτών ηλεκτρικής ενέργειας έναντι μιας εθνικής διοικητικής αρχής, της Περιφέρειας Βρυξελλών - Πρωτεύουσας, εντούτοις δεν προβλέπει την ύπαρξη, για τον τελικό καταναλωτή, υποχρεώσεως να καταβάλλει την εισφορά στον προμηθευτή ηλεκτρικής ενέργειας. Συνεπώς, η ενάγουσα δεν μπορεί βασίμως να προβάλλει ότι το Κοινοβούλιο παρέβη τέτοια υποχρέωση.
- 41 Πρέπει να επισημανθεί ότι η διαπίστωση αυτή δεν αντιφάσκει προς το συμπέρασμα σύμφωνα με το οποίο το φορολογικό καθεστώς που αφορά την εισφορά έχει σχεδιαστεί και θεσπιστεί με σκοπό η εισφορά να μετακυλιέται στον τελικό καταναλωτή (απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου, C-163/14, EU:C:2016:4, σκέψη 48). Συγκεκριμένα, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, των σκοπών ενός φορολογικού καθεστώτος και, αφετέρου, της υπάρξεως νομικώς δεσμευτικής υποχρεώσεως απορρέουσας από το καθεστώς αυτό η παράβαση της οποίας μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη στοιχειοθέτηση συμβατικής, ή ακόμη και εξωσυμβατικής ευθύνης του τελικού καταναλωτή έναντι του προμηθευτή ηλεκτρικής ενέργειας. Ελλείψει τέτοιας νομικώς δεσμευτικής υποχρεώσεως, η μετακύλιση της εισφοράς στον τελικό καταναλωτή εξαρτάται μόνον από τη συμβατική σχέση που έχει συναφθεί μεταξύ του προμηθευτή και του τελικού καταναλωτή.
- 42 Ακόμη και υποτεθεί ότι το νομοθετικό διάταγμα περί ηλεκτρικής ενέργειας μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στον τελικό καταναλωτή να καταβάλλει στον προμηθευτή ηλεκτρικής ενέργειας την εισφορά που υπολογίζεται βάσει της ισχύος που τίθεται στη διάθεσή του, ο ισχυρισμός πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί.

- 43 Συγκεκριμένα, λόγω του ότι το νομοθετικό διάταγμα περί ηλεκτρικής ενέργειας δεν προβλέπει την απαλλαγή των θεσμικών οργάνων της Ένωσης από την εισφορά, το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4), ότι το Βασίλειο του Βελγίου παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου.
- 44 Εν προκειμένω, βάσει του άρθρου 19 της συμβάσεως, εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο, ως αρμόδιο επί της συμβάσεως δικαστήριο, να εφαρμόσει το εθνικό δίκαιο όπως θα το εφάρμοζε το εθνικό δικαστήριο.
- 45 Επομένως, το δεδικασμένο που παράγει η απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4), επιβάλλει στο Γενικό Δικαστήριο να μην εφαρμόσει το νομοθετικό διάταγμα περί ηλεκτρικής ενέργειας προκειμένου να υποχρεώσει θεσμικό όργανο της Ένωσης να καταβάλει την εισφορά (βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά τις υποχρεώσεις των εθνικών αρχών, απόφαση της 13ης Ιουλίου 1972, Επιτροπή κατά Ιταλίας, 48/71, EU:C:1972:65, σκέψη 7).
- 46 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι, με τον υπό κρίση ισχυρισμό, η ενάγουσα ήθελε να προβάλει εξωσυμβατική ευθύνη του Κοινοβουλίου, μια τέτοια επιχειρηματολογία δεν μπορεί να προβάλλεται λυσιτελώς στο πλαίσιο αγωγής στηριζόμενης στο άρθρο 272 ΣΛΕΕ. Εν πάση περιπτώσει, βάσει των ανωτέρω σκέψεων δικαιολογείται η απόρριψη του ισχυρισμού στο μέτρο που προβάλλεται για τον σκοπό αυτόν.
- 47 Εξάλλου, το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο ανωτέρω, στη σκέψη 40, δεν δύναται να τεθεί εν αμφιβόλω εκ του γεγονότος ότι η ενάγουσα θα ήταν υποχρεωμένη να επωμιστεί την εισφορά. Συγκεκριμένα, η περίπτωση αυτή δεν ασκεί επιρροή στην ερμηνεία των διατάξεων του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας.
- 48 Συναφώς, επισημαίνεται ότι εναπόκειται στην ενάγουσα, εφόσον θεωρεί το αίτημά της βάσιμο, να ζητήσει από το εθνικό δικαστήριο στο οποίο προσέφυγε να αποφανθεί επί του ζητήματος αν η απαλλαγή την οποία υποχρεούται το Βασίλειο του Βελγίου να χορηγεί στα θεσμικά όργανα της Ένωσης επιβάλλει να απαλλάσσονται και οι ίδιοι οι προμηθευτές ηλεκτρικής ενέργειας από την εισφορά αυτή όταν πελάτη τους είναι θεσμικό όργανο της Ένωσης.
- 49 Τέλος, το συμπέρασμα που εκτίθεται ανωτέρω, στη σκέψη 40, δεν δύναται να ανατραπεί από το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο και άλλα θεσμικά όργανα της Ένωσης έχουν δεχτεί να καταβάλλουν την εισφορά σε άλλους προμηθευτές ηλεκτρικής ενέργειας. Συγκεκριμένα, η περίπτωση αυτή, η οποία θα εξεταστεί εκ νέου στο πλαίσιο του τρίτου αγωγικού ισχυρισμού, δεν ασκεί επιρροή στην ερμηνεία των διατάξεων του νομοθετικού διατάγματος περί ηλεκτρικής ενέργειας.
- 50 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι ο δεύτερος αγωγικός ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του τρίτου αγωγικού ισχυρισμού

- 51 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο κακώς αρνήθηκε να της καταβάλει την εισφορά ενώ τα θεσμικά όργανα της Ένωσης την κατέβαλαν στην Electrabel, άλλον προμηθευτή ηλεκτρικής ενέργειας. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Κοινοβούλιο παραβίασε την αρχή της ισότητας της μεταχειρίσεως.
- 52 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, εν προκειμένω, ο υπό εξέταση αγωγικός ισχυρισμός, ο οποίος δεν αντλείται από παράβαση εκ μέρους του Κοινοβουλίου των συμβατικών του υποχρεώσεων ή του εφαρμοστέου στη σύμβαση δικαίου, δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς (βλ., συναφώς, απόφαση της 16ης Μαρτίου 2016, Hydrex κατά Επιτροπής, T-45/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:151, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

53. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων ή της ίσης μεταχειρίσεως, η οποία συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου, απαγορεύει να αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις ή να αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν αυτού του είδους η αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., συναφώς, απόφαση της 8ης Οκτωβρίου 1986, Christ-Clemen κ.λπ. κατά Επιτροπής, 91/85, EU:C:1986:373, σκέψη 19· βλ., επίσης, απόφαση της 8ης Ιανουαρίου 2003, Hirsch κ.λπ. κατά ΕΚΤ, T-94/01, T-152/01 και T-286/01, EU:T:2003:3, σκέψη 51 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
54. Εν προκειμένω, η ενάγουσα πρέπει συνεπώς να προσκομίσει, μεταξύ άλλων, στοιχεία που να καθιστούν δυνατή τη διαπίστωση της υπέρθεως παρόμοιων καταστάσεων μεταξύ της ίδιας και της Electrabel.
55. Συναφώς, από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα P. Cruz Villalón επί της υποθέσεως Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2015:441, σημεία 19 και 24), προκύπτει ότι η σύμβαση που είχε συναφθεί με την Electrabel προέβλεπε ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έπρεπε να καταβάλλουν την εισφορά. Η ενάγουσα, η οποία εξάλλου αμφισβητεί με το δικόγραφο της αγωγής της ορισμένα σημεία των προτάσεων αυτών, δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο που να καθιστά δυνατή την αμφισβήτηση του γεγονότος αυτού.
56. Όπως, όμως, προαναφέρθηκε (βλ. ανωτέρω σκέψη 30), η συναφθείσα μεταξύ της ενάγουσας και του Κοινοβουλίου σύμβαση δεν προβλέπει ότι το Κοινοβούλιο καταβάλλει την εισφορά.
57. Επομένως, η ενάγουσα και η Electrabel δεν ευρίσκονταν σε παρόμοιες καταστάσεις, δεδομένου ότι η σύμβαση την οποία είχε υπογράψει η ενάγουσα δεν προέβλεπε ότι το Κοινοβούλιο έπρεπε να καταβάλλει την εισφορά.
58. Το γεγονός ότι η ενάγουσα ζήτησε από το Κοινοβούλιο την καταβολή της εισφοράς δεν ασκεί, συναφώς, επιρροή.
59. Πρέπει, επαλλήλως, να υπομνησθεί ότι η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να συνδυάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας, σύμφωνα με την οποία ουδείς μπορεί να επικαλείται υπέρ αυτού παρανομία που διαπράχθηκε προς όφελος τρίτου (απόφαση της 4ης Ιουλίου 1985, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, 134/84, EU:C:1985:297, σκέψη 14). Δεδομένου ότι η επιβληθείσα στα θεσμικά όργανα της Ένωσης απαίτηση πληρωμής της εισφοράς αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης, όπως τούτο προκύπτει από την απόφαση της 14ης Ιανουαρίου 2016, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-163/14, EU:C:2016:4), ο υπό κρίση αγωγικός ισχυρισμός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
60. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο τρίτος αγωγικός ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος. Κατά συνέπεια, τα αιτήματα της ενάγουσας πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Επί του υποβληθέντος από το Κοινοβούλιο αναγνωριστικού αιτήματος

61. Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ότι «η Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας είναι εκείνη που οφείλει να επιστρέψει στην ενάγουσα το αιτούμενο ποσό».
62. Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, κατά το άρθρο 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και το άρθρο 272 ΣΛΕΕ, να εκδικάζει αγωγή που έχει ασκηθεί βάσει ρήτρας διαιτησίας συνεπάγεται κατά λογική αναγκαιότητα την αρμοδιότητά του να εκδικάζει την ανταγωγή η οποία ασκείται στο πλαίσιο της αγωγής αυτής και απορρέει από τον ίδιο συμβατικό δεσμό ή τα ίδια πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η κύρια αγωγή ή σχετίζεται ευθέως με τις υποχρεώσεις που προκύπτουν από τον εν λόγω συμβατικό δεσμό ή τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2014, Isotis κατά Επιτροπής, T-59/11, EU:T:2014:679, σκέψη 265 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 63 Εντούτοις, εν προκειμένω, το αίτημα του Κοινοβουλίου δεν σχετίζεται με τη σύμβαση, δεδομένου ότι δεν αφορά τις αμοιβαίες υποχρεώσεις μεταξύ των συμβαλλομένων μερών οι οποίες απορρέουν από τη σύμβαση, αλλά υποχρεώσεις που ενδεχομένως υπέχει έναντι της ενάγουσας η Περιφέρεια Βρυξελλών-Πρωτεύουσας, η οποία δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος στη σύμβαση ούτε διάδικος στη δίκη.
- 64 Το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι, συνεπώς, αρμόδιο, βάσει της υπό κρίση αγωγής που ασκήθηκε δυνάμει ρήτρας διαιτησίας, να επιληφθεί του αιτήματος του Κοινοβουλίου.
- 65 Το εν λόγω συμπέρασμα θα ήταν, για τους ίδιους λόγους, επιβεβλημένο και αν ακόμη γινόταν δεκτό ότι, βάσει του περιεχομένου της, η ρήτρα διαιτησίας που περιλαμβάνεται στο άρθρο 20 της συμβάσεως, κατά την οποία «[κ]άθε διαφορά μεταξύ του Κοινοβουλίου [...] και της συμβαλλομένης που αφορά την παρούσα σύμβαση, η οποία δεν κατέστη δυνατό να επιλυθεί με φιλικό διακανονισμό, υποβάλλεται στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δυνάμει του άρθρου 255, παράγραφος 1, της συνθήκης ΕΚ» μπορούσε να θεμελιώσει την αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου ή του Δικαστηρίου να επιληφθεί αναγνωριστικής αγωγής σχετικά με διαφορά μεταξύ του Κοινοβουλίου και της ενάγουσας ως προς το κύρος, την εφαρμογή ή την ερμηνεία της συμβάσεως (βλ., συναφώς, απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 2015, Planet κατά Επιτροπής, C-564/13 P, EU:C:2015:124, σκέψη 26).
- 66 Από το σύνολο των ανωτέρω έπεται ότι η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως νόμω αβάσιμη και ότι το υποβληθέν από το Κοινοβούλιο αναγνωριστικό αίτημα πρέπει επίσης να απορριφθεί, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο για την εκδίκασή του, χωρίς να απαιτείται να συνεχιστεί η διαδικασία.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 67 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 68 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η ενάγουσα ηττήθηκε ως προς το ουσιώδες μέρος των αιτημάτων της, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Κοινοβουλίου.
- 69 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 70 Επομένως, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.**
- 2) Απορρίπτει το αναγνωριστικό αίτημα που υπέβαλε το Κοινοβούλιο.**
- 3) Η EDF Luminus φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Κοινοβούλιο.**
- 4) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 13 Σεπτεμβρίου 2016.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
M. E. Martins Ribeiro